

श्रीमते लक्ष्मीनृसिंहपरब्रह्मणे नमः ।
श्रीमते श्रीवणशठकोपश्रीवेदान्तदेशिकयतीन्द्रमहादेशिकाय नमः ।

நல்லாசாரியர்களின் பெருமை - सदाचार्यमहिमा

சோகத்தூர் ராமானுஜாசாரியர், பெங்களுர்

இப்பவும் ஸ்ரீரங்கம் பெரியாச்சரமத்தின் ஸ்ரீமுஷ்ணம் ஸ்ரீமதாண்டவன் பரமபரி. ஸ்ரீரங்கராமானுஜ மஹாதேசிகனின் ஸதாபிஷேகத்தை முன்னிட்டு ப்ரதிபன்னர்களால் ஒரு நினைவு மலர் வெளியிடப்படுவதாகவும் அதில் அடியேனும் ஒரு வ்யாஸம் எழுதவேண்டுமெனவும் அவ்வாச்சரமத்து ஸ்ரீகார்யம் ஸ்வாமியின் நியமந்தை சிரமேற்கொண்டு ஆசார்யபரம்பரையை பலதடவை பணிந்து வணங்கி அடியேனுடைய சிற்றறிவுக்கு எட்டிய வரை அவ்வாசார்யர்களின் பெருமையைப் பற்றிச் சிறிது விஜ்ஞாபிக்கிறேன்.

ஸதாபிஷேகம் - சந்திரனின் ஆயிரம் பிறைகளைக் - காணும் ஸ்ரீமதாண்டவன், கண்ணபிரான் "... வேदान्तविच्चन्द्र-सहस्रदर्शी । ... षट् वन्दनीया मम जीवलोके" என, தான் ஆறு பேர்களை வணங்குவதாகச் சொன்னவர்களில், இரண்டு வகைகளில் இலக்காகிறார். அதாவது, வேதாந்தத்தைக் கசடறக் கற்றவராதலாலும், ஆயிரம் பிறைச்சந்திரன்களைக் காண்பதாலும் என்றபடி.

'பீதகவாடைப் பிரானார் பிரமகுருவாகி வந்து' என்று பெரியாழ்வார் அருளிச்செய்தபடியே எம்பெருமானும் கூட ஆசார்யரூபமாக இருத்தலையே விரும்புகிறான். கண்ணனை கீதாசார்யன் என்னும்படியால், ஆசார்யர்களின் ஏற்றம் அறியலாகும்.

ஸ்வாமி தேசிகனின் குருபரம்பராஸாரத்தில் 'गुरुं प्रकाशयेद्धीमान् मन्त्रं यत्नेन गोपयेत् । अप्रकाशप्रकाशाभ्यां क्षीयेते सम्पदायुषी ॥' எனத் தெளிவித்து, நம்மாசார்யர்களின் பெருமை இரண்டு ச்லோகங்களால் நன்கு கூறப்பட்டுள்ளது. தினமும் அனைவரும் இதை நினைவு கூர்ந்து ஆசார்யர்களின் அருளைப் பெறவேண்டி இது சொல்லப் பட்டது.

एते मह्यमपोढमन्मथशरोन्माथाय नाथादयः
त्रय्यन्तप्रतिनन्दनीयविविधोदन्ताः स्वदन्तामिह ।
श्रद्धातव्यशरण्यदम्पतिदयादिव्यापगाव्यापकाः
स्पर्धाविप्लवविप्रलम्भपदवीवैदेशिका देशिकाः ॥

இதில் எல்லோருக்கும் நித்யம், நைமித்திகம், காம்யம் என மூவகையும் பொருந்துமாதலால் அவ்வாறு விதிக்கப் பட்ட குருபரம்பரையை நினைத்தலுக்கு பக்தி காரணமாக இருக்க வேண்டுவதால், அடைய அரிதான அந்த பக்தியை வேண்டும் வழி வெளியிடப்படுகிறது. நற்பண்புகளாலே இனியவர்களெனப் புகழ்பெற்றவர்கள் நாதமுனி முதலியவர்கள். இங்கு முதலிய எனும் சொல் முக்கியமானவரெனப் பொருளுடையதாகையால் நம்மாழ்வாருக்கும் சேர்த்தியாம். அல்லது நாதன் என்று எம்பெருமானையே கூடக் கொள்ளலாம். 'नाथायैव नमःपदं भवतु नः' (दशावतारस्तोत्रं) என ரங்கநாதனை பெயரின் ஒரு பகுதியாக நாதன் என்றாரன்றோ. அவன் முதலான என்பதால் குருபரம்பரையில் முதல் குரு எம்பெருமான் என்பதும் கிடைக்கும். 'आद्यं गुरुं गुरुपरम्परयाऽधिगम्यम्' (न्यासतिलकं). ஸ்ரீமந்நாதமுனிகளையும் ஸ்வாமி தேசிகன் 'नाथेन मुनिना तेन भवेयं नाथवानहम्' (यतिराजसप्ततिः) என்றும், ஸ்ரீஆளவந்தார் 'नाथाय मुनयेऽगाधभगवद्भक्तिसिन्धवे', '.. अत्र परत्र चापि नित्यं यदीयचरणौ शरणं मदीयम्' (स्तोत्ररत्नं) என்றும் கூறின குணக்கடலாகக் கொள்ளலாம். 'मदनकदनैर्न क्लिश्यन्ते यतीश्वरसंश्रयाः' (यतिराजसप्ततिः) என்று எம்பெருமானாரை அடைந்தால், மன்மதக் கணைகளால் கலக்கப்பட்டு, சிற்றின்பத்தில் ஈடுபட்டு, அதிலிருந்து விடுபட விரும்பும் எனக்கு, விடத்தக்க அதுவும் எளிதாயிற்று.

அல்லது, இங்கு மன்மதனாவது மன்மதமன்மதனான பகவான். வல்வினையேனையீர்கின்ற கல்யாணகுணங்க-
ளாலுண்டான, முதல் நிலையிலேயே நிற்தலாகிற, கஷ்டம் நீங்கவேண்டும் என்றபடி. அதாவது முதல்
நிலையாகிய பகவானையே அனுபவித்தல், கடைசி நிலையான பாகவத அனுபவத்துக்கு எதிர்த்தட்டாகும்
என்று கருத்து. இங்கிருக்கும் போதே நிலவு, தென்றல்களைப்போலவும், விரும்பத்தக்க பொருட்கள் போலவும்
ஆசார்யர்கள் இனிக்கக்கடவர்கள் என்றபடி. பகவானிடத்தில் பக்தி இரக்கப்படுகிறாப் போலே அதை விட
அரிதான ஆசார்யபக்தியுமிப்படி விரும்பத்தக்கதிறே.

கல்யாணகுணங்கள் உள்ளமை, மிகுந்த கருணை, குற்றமற்றிருக்கை இவற்றால் பகவானுடைய பக்தி வேண்டப்
படுவது போல், ஆசார்யபக்தியும் அப்படி வேண்டப்படுகைக்கு அடி, அவர்களும் அவ்வாறானவர்களென்று
அருளிச் செய்கிறார்.

வேதாந்தங்களுக்கும் கொண்டாடத்தக்க பல நடத்தைகள் உள்ளவர்கள்; அதாவது, அதற்கு வேண்டிய
பண்புகளைக் கொண்டவர்கள் என்றபடி. இங்கு நடத்தையாவது வேதாந்தங்களில் கூறியவற்றைச் செய்தல்,
அவற்றின் கருத்தை செம்மையாக வெளியிடல் மற்றும் அதற்கு எதிரான கூற்றுக்களைக் கண்டித்தல்
முதலானவை. இவர்கள் வேதாந்தத்தை மகிழ்வித்து அதன் பொருளைக் கடைப்பிடிப்பதாலும், அவற்றின்
கருத்தை செம்மையாக வெளியிடுவதாலும் மற்றும் அதற்கு எதிரான கூற்றுக்களைக் கண்டிப்பது முதலானவை
செய்கையால் அவ்வேதாந்தம் இச் செய்கையை கொண்டாடுதல் செய்யுமென்று திருவுள்ளம்.

இங்கு சில வேதாந்தக்கூற்றுக்களாவன - ஆசார்யர்களைக் கொண்டாட வேண்டும் என்பதை 'யாவதீவீ' 'தேவதா:
தாஸ்சர்வா வேதவிதி ப்ராஹ்மணே வஸந்தி தஸ்மாட் ப்ராஹ்மணேயோ வேதவித்யோ திவேதிவே நமஸ்குர்யாத்' (தே.அ.2.15) என்னுமிடத்து அன்றன்றாடம்
அடிக்கடி செய்யவும், 'ய அதுணத்விதயேந கர்ணாவிது:க் குர்வ்நமூத் சம்ப்ரயக்ஷத் | த் மந்யேத பிதர் மாதர் ச தஸ்மே ந டுஹேத் கதமக்ஷநாஹ |'
(நிரக்தே வித்யாஸூக்தே) என்று மேலாத் தாயும் தந்தையுமாய் நினைத்துப் பேணுதலாகவும், 'அபிஜநவித்யாசமுதேத் சமாஹித்
சங்க்தாரமீஸேத்' (அப.த.சூ.) என தனக்கு வெளிச்சிறப்பை உண்டாக்க அணுகவும், 'யஸ்ய தேவே பரா ஸக்தி: யதா தேவ ததா
குரோ' (தே.உ. 6.23) எம்பெருமானைப் போன்று போற்றி உகத்தலும், 'உபாஸதே புரூபே யே ஹ்யகாமா:' (சு.உ. 3.2.1) 'தேவமீவ
ஹ்யாசார்யமுபாஸித' (அப.சூ. 1.2.6.13), 'அசார்யதேவோ ஸ்வ |, ... ப்ராஹ்மணா: சம்ஸர்ஜிந: | யுக்தா அயுக்தா: | அலூக்ஷா த்மகாமா: ச்யு: |' (தே.அ.
5.11) என, அவர்களின் அப்பமுக்கற்ற பல நற்பண்புகள், 'அசார்யவான் புரூபோ வேத' (தே.உ. 6.14.2), என அவர்களால்
தனக்கு இருப்பும், 'அசார்யஸ்து தே ரதி வக்தா (தே.உ. 4.14.1), அசார்யாஹேவ வித்யா விதிதா சாதிஸ்த் ப்ராபத்' (தே.உ. 4.9.3), என
ஆசார்யனிடம் கற்றது தான் உதவும் என்றும், 'ச சாசார்யவ்ஸோ ஜேய:; அசார்யாணாஸாவஸாவியதா ஸ்வகத:' (ரஹ்யாஸ்தாய ப்ராஹ்மண),
என அவர்களின் வரிசையை அறியவேண்டும் என்றும், பணிவு, வணக்கம் முதலியவற்றுடன் அணுகி ப்ரம்ம-
ஜ்ஞானத்தைப் பெற வேண்டுமென 'தத்விஜ்ஞானாஸ்தீ ச குரூமேவாஸிஸ்தேத் சமீப்யாணி: ஸ்ரோத்ரியம் ப்ராஹ்மணீயம் | யேநாஸ்தர் புரூபே வேத சத்யம்
ப்ரோவாச தா தத்வதோ ப்ராஹ்மணீயம் ||' (சு.உ. 1.1.12,13) என்றும், எம்பெருமான் முதலாதல் 'யோ ப்ராஹ்மணீயம் விததிதா ப்ரேமீ யோ வை வேதாஸ்த்
ப்ரஹ்மணீயிதா தஸ்மே |' (தே.உ. 6.23) என ப்ரம்மமாவுக்கு வேதம் கற்பித்ததும், 'தத்வீதத் ப்ராஹ்மணீயம் ப்ராபதய உவாச ப்ராபதிர்மநவே மநு:
ப்ராபதய:' (தே.உ. 8.15.1), அவரிடமிருந்து நம் வரை வந்த வழியையும், 'அத வ்ஷ:' (வ்.உ. 4.6.1), உபநிஷத்துக்களில்
ஆங்காங்கு விரிவாக ஆசார்யபரம்பரை சொன்னதும், 'யே ப்ராஹ்மணா ப்ராஹ்மணீய: | தேய்யோ யதக்ஷிணா ந நயேத் | துரிஸ்தீ ச்யாத் |
அக்ஷிணஸ்ய வ்ஷிணீந் | தேய்யோ யதாஸ்த்ரீதீ ததாத் | ச்விதேமேவீதத் க்ரியதே | நாஸ்யாஸ்தீ வ்ஷிணீ | திரிஸ்தேதீகோ ஸ்வகத: |' (தே.கா. 3.5) எனப்
பலவகைகளான கல்விகளில் தேர்ந்தவர்களாதலால் நன்கு உடல், பொருள் மற்றும் உயிரை அவர்களுக்கு
அர்ப்பணிக்கவும், 'அசார்ய: ப்ரேமரூபம் | அந்நேவாஸ்யுத்தரரூபம் | வித்யா சந்தி: | ப்ரவசனீ சந்தானம் |' (தே.அ. 5.3) எனக் கல்வி கற்கும்
முறையும், 'அசார்யோ வக்தா குஸலோஸ்ய லக்ஷா அசார்யோ ஜாதா குஸலானுஸிஸ்த: | ந நரேணாவரேண ப்ரோக்த எஸு சுவிஜேயோ ப்ராஹ்மணீய: |
(க.உ. 2.7,8) எனத் தேர்ந்த வியத்தகு ஆசார்யர்களால் மட்டுமே உண்மை அறியமுடியும், அவர்களிடமிருந்து
பணிவிடைகளால் அதைப் பெறலாமெனவும், 'த்யுவாஸோ அஸ்ய கீரயோ ஜநாஸ:' (தே.பா. 2.4.3), 'தஸ்யேவாத்மா பதவிதீ விதிதா ந
கர்மணா லிப்யதே பாகேந |' (தே.கா.3.9) 'மஹாஸாலா மஹாஸ்ரோத்ரியா:' (தே.உ. 5.11.1) எனக் குற்றமற்ற, பகவானைக்

கொண்டாடுகிற, உயர்ந்த பண்பாளர்களெனவும், 'तस्माद् आत्मज्ञं ह्यर्चयेत् भूतिकामः' (சு.உ. 3.1.10) என அவர்களை வழிபடவும், காமன் கணைக்கு இலக்காகாமை, ரிஷிகளைப்போன்றவும் அதையும் மீறக்கூடியதுமான பெருமை 'वातरशना ह वा ऋषयः श्रमणा ऊर्ध्वमन्थिनो बभूवुः ..' (தே.அ. 2.7) என புலனடக்கமும் விரக்தியும் உள்ளதால் 'अजान् ह वै पृथ्वींस्पश्यमानान् ब्रह्म स्वयम्भ्वभ्यानर्षत् त ऋषयोऽभवन् तदृषीणामृषित्वम्' (தே.அ. 2.9) என்று பரப்ரம்மமே இவர்களைக் குறித்து வருமென்றும், 'न कर्मणा न प्रजया धनेन त्यागेनैके अमृतत्वमानशुः । .. वेदान्तविज्ञानसुनिश्चितार्थाः सत्यासयोगाद्यतयः शुद्धसत्त्वाः । ते ब्रह्मलोके तु परान्तकाले पराऽमृतात्परिमुच्यन्ति सर्वे ।' (தே.அ. 6.10) என வைராக்யத்தாலும் மோக்ஷாச்ரமத்தாலும் உயர்ந்த ஸத்வகுணம் மிகுந்திருத்தல், 'अथाकामयमानो योऽकामो निष्काम आसकाम आत्मकामो ... ब्रह्मैव सन् ब्रह्माप्येति' (வூ.உ. 4.4.6), '.. ब्रह्मण आनन्दः । श्रोत्रियस्य चाकामहतस्य ।' (தே.அ. 5.14) என பரிபூரணப்ரம்மாநந்தம் இங்கேயே அநுபவித்தல் முதலியனவும் பல புடைகளில் காணலாம்.

இப்படி பொதுவான குணங்களைச் சொல்லி குறிப்பாக இவர்களுடைய தயையை நம்பத்தக்கவர்களாக; ப்ரஸித்தர்களான திவ்யதம்பதிகளுடைய, தானே பெருகும் படியான தையையாகிற தேவகங்கையும் பகீரதன் போன்றவர்களான நாதாதிகளுடைய பரமக்ருபை இல்லாவிடில் திடர்நிலமான நம்போலியர்களிடத்தில் ஏறிப் பாயாதென்று திருவுள்ளம். இதனாலவன் தயையைக்காட்டிலும் இவர்கள் தையையே நமக்கு சிறந்ததாம் என்றதாயிற்று.

திவ்யதம்பதிகளை அடைக்கலம் பற்றி வீடு பெறுதல், ஸுமதி என்று தாயாரைக் குறித்தல் - 'सुमज्जानये विष्णवे ददाशति । ... बृहते विष्णो सुमतिं भजामहे ।' (தே.வா. 2.4.3), 'धाता ददातु नो रयिं प्राचीं जीवातुमक्षिताम् । वयन्देवस्य धीमहि सुमतिं सत्यराधसः ।' (தே.ச. 3.3.11), 'ईश्वरः सर्वभूतानां' (தே.அ.6.47), 'ईश्वरीं सर्वभूतानां' (श्रीसूक्त.), 'अस्येशाना जगतो विष्णुपत्नी' (தே.ச. 4.3.13), 'सुमुधुर्वै शरणमहं प्रपद्ये' (श्वे.उ. 6.23), 'तां पद्मनेमीं शरणमहं प्रपद्ये' (श्रीसूक्त.), 'ब्रह्म प्रपद्ये' (தே.அ. 2.19), 'युजे वां ब्रह्म पूर्वं नमोभिः' (தே.ச. 4.1.1) என ப்ரஹ்மசப்தம் இருமையைக் கூறல், 'यमेवैष वृणुते तेन लभ्यस्तस्यैष आत्मा विवृणुते तनूं स्वां' (க.உ. 2.23, சூ.உ. 3.2.3) என அவர்கள் யாரை வரிக்கின்றனரோ அவருக்கே அவருள் உண்டாகும் என்றும், 'सर्वस्य शरणं सुहृत्' (श्वे.उ. 3.17) என அவர்கள் எல்லோரிடத்தும் ஸமமான அடைக்கலமாக உளர், முதலியவற்றில் காணலாம்.

இனி குற்றமற்றிருத்தலை அருளிச்செய்கிறார். பகைமை, தவறான அறிவு, கவனமின்மை, இயலாமை முதலியவற்றால் சாஸ்த்ரங்களின் பொருளை மாற்றுதல், ஏமாற்றுதல், தன் கட்சியை நிலைப்பிக்க வேதம் முதலியன ஏற்காத போது தானே அவற்றைக் கற்பனை செய்தல் இதுகளுடைய நடைவழிக்கு வெளியூரார்கள். இந்த வழி இருக்கும் தேசத்திலிருந்தால் ஒருக்கால் இவர்களும் இந்த வழியில் நடந்திருப்பார்களோவென்கிற ஐயத்துக்காவது இடமுண்டு. இவர்கள் வெளியூரர்களாகையால் இவர்கள் விஷயத்திலிதை எடுத்துக் கழிப்பதற்கும் இடமில்லை என்று திருவுள்ளம். இப்படி இவர்களும் கல்யாணகுணங்கள் மற்றும் மிகுந்த கருணை உள்ளவர்களாகவும், குற்றமற்றவர்களாகவுமிருப்பதால் இவர்கள் விஷயத்தில் பரையான பக்தி வேண்டத் தக்கது என்று கருத்து.

கருத்துச்சுருக்கம் - எனக்கு புலன்களால் அநுபவிக்கப்படும் இன்பங்களில் ஆசை அற்று, இந்த எம்பெருமான் அல்லது நாதமுனிகள் முதலிய ஆசார்யர்களிடத்தில் பக்தி உண்டாகவேண்டும். அவர்கள் உபநிஷத்துக்களால் ஸந்தோஷமாகக் கொண்டாடப்படும் பலவித சரித்ரங்களை உடையவர்கள். மிகத்தாழ்ந்தவனான அடியேனிடத்தும், பகீரதனைப் போன்று, மிகுந்த நம்பிக்கைக்கு உரிய, புகலடையத்தக்க, திவ்யதம்பதிகளின் அருளாகியப் புனித கங்கை பெருகும்படி செய்விக்கிறார்கள். அவர்கள் அப்பழுக்கற்ற உயர்குணங்களை உடையவர்களாய், கல்விச்செருக்கு, நல்வழிகளைக் குலைத்தல், ஏமாற்றுதல் முதலிய எவ்விதக் குற்றங்களும் அற்றுத் திகழ்கின்றனர்.

हृद्या हृत्पद्मसिंहासनरसिकहृयग्रीवहृषोर्मिषोष-
क्षिसप्रत्यर्थिदृसिर्जयति बहुगुणा पङ्क्तिरस्मद्गुरूणाम् ।

**दिकसौधाबद्धजैत्रध्वजपटपवनस्फातिनिर्धूत-
तत्तत्सिद्धान्तस्तोमतूलस्तबकविगमनव्यक्तसद्वर्तनीका ॥**

இப்படி இவர் கேட்டுக்கொண்டவுடனே பக்தி பலித்து குருபரம்பரை இனிக்க அதன் இனிமையை அருளிச்செய்துகொண்டு உள்ளடங்காத பக்தியின் வெளிப்பாடாக அந்த குருபரம்பரையைப் புகழ்ந்து ப்ரகாசிப்பிக்கிறார். இதனால் இதன் வழியும் சீடர்களுக்கு கற்பித்ததாகிறது.

குருக்களிடத்திலும் பொறாமை இருந்த எனக்கும் இது ரஸிப்பதே! என்று இனியராகிறார். இப்படி ரஸித்ததும் குணங்களாலே வந்ததென்றறிவிக்கைக்காக அந்த குணங்களைச் சொல்லுகிறார். ஸிம்ஹாஸனத்தின் ரஸமறிந்தவர்கள் அதை விட்டு அகல நினையார்களிறே. வாதிகளை வெல்ல இவர்கள் செய்யும் வாதவொலியை இவர்கள் இதயத்தில் நித்யவாஸம் பண்ணும் ஹயக்ரீவனுடைய கனைத்தலலையொலியாகவும் கூறி, அவைகளாலே எதிராளிகளின் செருக்கெல்லாம் வேரறுக்கப்பட்டுத் தொலைந்ததென்கிறார். கடலையோசைகள் போல மேன்மேலும் வளர்பவைகளான கனைத்தல்களால் என்றதனால் ஆசார்யர்கள் வாதங்களெல்லாம் ஹயக்ரீவனுடைய கனைத்தல்களாகையால் 'अस्य ह वै महतो भूतस्य निःश्वसितमेतद्यद्वेदो यजुर्वेदः सामवेदोऽथर्वाङ्गिरसः ..' (वृ.उ. 2.4.10) என வேதங்களைப் போன்று தானே ப்ரமாணமாய், நித்யமும், தோஷமற்றதுமாய் அதில் அறிவினமை, தவறான அறிவு, கவனமின்மை, இயலாமை முதலியவை இல்லை என்றபடி.

கருத்துச் சுருக்கம் - மனங்கவரும் பலநற்குணங்களுடைய நம் ஆசார்யர்களின் வரிசை வெகுவாக விளங்குகிறது. இந்த பரம்பரை எத்தகைத்து என்றால், இதயமாகிய தாமரையில் ஸிம்ஹாஸனத்தில் போல் எம்பெருமான் ஹயக்ரீவன் மகிழ்ந்து வீற்றிருந்து, தன் அலையலையாய் பொங்கி வரும் கனைத்தலின் ஒலியால் எதிர்புறத்து வாதிகளின் கர்வம் ஒழிக்கப்பட்டு, எல்லா திசைகளாகிற மாடிகளிலும் வெற்றிக்கொடி கட்டி, அது பெரும் காற்றினால் பலவாறு பறந்து, அவ்வோ மதங்களின் ப்ரசாரத்தால் மயங்கிய சிற்றறிவினரின் மதிமயக்கம், பஞ்சுக்கொத்துக்களைப் போல் சிதறடிக்கப்பட்டது. பின் நல்வழி எல்லோருக்கும் தடையின்றி நன்கு விளங்கலாயிற்று.

இவ்வாறு ஸ்ரீமதாண்டவனின் ஸதாபிஷேகத்தில் அன்னாருக்குப் பல்லாண்டு பாடி அவருடைய அமோகமான அனுக்ரஹம் அடியவர்களுக்கு என்றென்றும் நிலைத்து நிற்க வேண்டி இக்கட்டுரையைப் பணிவுடன் அவரின் திருவடித்தாமரைகளில் ஸமர்ப்பித்து தன்யனாகிறேன்.

श्रीमुष्णाभिजनेऽद्यानां रङ्गलक्ष्मणयोगिनाम् ।
शताभिषेकसन्दर्भे रचिता वाचिकी नृतिः ॥

वात्स्यरामानुजार्येण तैत्तिरीयमधीयता ।
गुरुणां सन्ततेरित्थं चरितं पावनं शुभम् ॥

प्रीयतां भगवान् वासुदेवः । दयतां देशिको मे दयालुः ।